HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a șaptea)

4 octombrie 2024*

„Trimitere preliminară – Cooperarea judiciară în materie civilă – Competența judiciară și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială – Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 – Articolul 1 alineatul (1) – Domeniu de aplicare – Materie civilă și comercială – Noțiune – Procedură având ca obiect suplinirea consimțământului pârâtului la ridicarea sechestrului judiciar asupra unui bun indisponibilizat de organele de urmărire penală – Articolul 8 punctul 2 – Cerere de intervenție – Noțiunea de «parte terță»”

În cauza C-494/23 [Mahá] [i],

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Nejvyšší soud (Curtea Supremă, Republica Cehă), prin decizia din 7 iunie 2023, primită de Curte la 3 august 2023, în procedura

QE,

IJ

împotriva

DP,

EB,

CURTEA (Camera a șaptea),

compusă din domnul F. Biltgen (raportor), președinte de cameră, domnul N. Wahl și doamna M. L. Arastey Sahún, judecători,

avocat general: domnul M. Campos Sánchez-Bordona,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru guvernul german, de J. Möller, M. Hellmann și J. Simon, în calitate de agenți;

* Limba de procedură: engleza.

[i] Numele prezentei cauze este un nume fictiv. El nu corespunde numelui real al niciuneia dintre părțile la procedură.

– pentru Comisia Europeană, de S. Noë și K. Walkerová, în calitate de agenți,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 1 alineatul (1) și a articolului 8 punctul 2 din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO 2012, L 351, p. 1).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între QE și IJ, doi rezidenți cehi, pe de o parte, și DP și EB, doi rezidenți francezi, pe de altă parte, în legătură cu ridicarea unui sechestru judiciar asupra unui vehicul cumpărat de QE și IJ.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

Convenția de la Bruxelles

3 Titlul I din Convenția de la Bruxelles din 27 septembrie 1968 privind competența judiciară și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO 1972, L 299, p. 32) (denumită în continuare „Convenția de la Bruxelles”) prevede:

„Prezenta convenție se aplică în materie civilă și comercială indiferent de natura instanței.

[…]”

Regulamentul (CE) nr. 44/2001

4 Articolul 1 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO 2001, L 12, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 3, p. 30), în vigoare până la 9 ianuarie 2015 și abrogat prin Regulamentul nr. 1215/2012, prevedea:

„Prezentul regulament se aplică în materie civilă și comercială indiferent de natura instanței. El nu se aplică, în special, în materie fiscală, vamală sau administrativă.”

Regulamentul nr. 1215/2012

5 Potrivit considerentului (10) al Regulamentului nr. 1215/2012:

„Domeniul de aplicare [material] al prezentului regulament ar trebui să includă toate principalele aspecte de drept civil și comercial, cu excepția anumitor aspecte bine definite, […]”

6 Articolul 1 alineatul (1) din acest regulament prevede:

„Prezentul regulament se aplică în materie civilă și comercială, indiferent de natura instanței. Acesta nu se aplică, în special, în materie fiscală, vamală sau administrativă și nici răspunderii statului pentru actele sau omisiunile sale în exercitarea autorității publice (*acta iure imperii*).”

7 Articolul 8 din regulamentul menționat prevede:

„O persoană care are domiciliul pe teritoriul unui stat membru mai poate fi acționată în justiție:

[…]

2. ca parte terță într-o cerere de chemare în garanție sau de intervenție sau în orice cerere care implică părți terțe, în fața instanței sesizate cu cererea principală, dacă aceasta nu a fost introdusă decât în scopul de a nu mai fi de competența instanței în cauză;

[…]”

8 Potrivit articolului 26 alineatul (1) din același regulament:

„Cu excepția cazurilor în care competența este determinată de alte dispoziții ale prezentului regulament, instanța din statul membru în fața căreia se înfățișează pârâtul este competentă. […]”

Dreptul ceh

Legea nr. 141/1961 privind procedura penală (Codul de procedură penală)

9 Articolul 80 alineatele (1) și (3) din zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád) [Legea nr. 141/1961 privind procedura penală (Codul de procedură penală)] prevede:

„(1) În cazul în care obiectul predat sau retras nu mai este necesar pentru continuarea procedurii, iar confiscarea sau indisponibilizarea nu pot fi avute în vedere, acesta se restituie persoanei care l-a predat sau persoanei căreia i-a fost retras. În cazul în care o altă persoană revendică un drept asupra acestuia, el va fi restituit persoanei al cărei drept asupra obiectului nu este contestat. În caz de îndoială, obiectul este pus sub sechestru, iar persoana care îl revendică este informată cu privire la faptul că trebuie să îl solicite în cadrul unei acțiuni civile. […]

[…]

(3) Decizia prevăzută [la alineatul (1)] este luată de președintele camerei sau, în cadrul cercetării penale, de ministerul public sau de forțele de ordine. […]”

Legea nr. 99/1963 privind procedura civilă

10 Articolul 88 litera d) din zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (Legea nr. 99/1963 privind procedura civilă) prevede:

„În locul instanței de drept comun, […] instanța la care este pendinte procedura de sechestru este competentă să soluționeze litigiul dacă este vorba despre o hotărâre care obligă partea care s-a opus ca obiectul sechestrat să fie restituit reclamantului să își dea consimțământul în acest sens.”

Legea nr. 292/2013 privind procedurile judiciare speciale

11 Titlul IV prima secțiune din zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních (Legea nr. 292/2013 privind procedurile judiciare speciale) este intitulat „Procedura de sechestru”. Acesta cuprinde în special articolele 298 și 299 din această lege.

12 Articolul 298 alineatul (1) din legea menționată, intitulat „Restituirea obiectului pus sub sechestru judiciar”, prevede:

„Instanța predă obiectul plasat sub sechestru persoanei căreia i s-a acordat restituirea, care formulează o cerere în acest sens. Atunci când obiectul a fost plasat sub sechestru pentru că o persoană, alta decât cea căreia i s-a acordat restituirea, solicită ridicarea sechestrului sau pentru că o altă persoană al cărei consimțământ este necesar nu consimte la ridicarea sechestrului în favoarea persoanei căreia i s-a acordat restituirea, consimțământul tuturor părților și al persoanei al cărei dezacord cu privire la executare a condus la punerea sub sechestru este necesar în vederea restituirii. […]”

13 Articolul 299 din legea menționată, intitulat „Suplinirea consimțământului la restituirea obiectului aflat sub sechestru”, prevede:

„(1) În cazul în care consimțământul pentru restituirea obiectului aflat sub sechestru a fost refuzat, acesta poate fi suplinit printr-o hotărâre definitivă a instanței care a decis că persoana care s-a opus ridicării sechestrului trebuie să consimtă ca obiectul aflat sub sechestru să fie restituit reclamantului.

(2) Instanța la care este pendinte procedura de punere sub sechestru este competentă să soluționeze o acțiune în suplinirea consimțământului, prevăzută la alineatul (1).”

Litigiul principal și întrebările preliminare

14 La 19 august 2017, QE și IJ, doi rezidenți cehi, au cumpărat un vehicul în Germania, pentru suma de 13 000 de euro. La 12 septembrie 2017, vehiculul a fost indisponibilizat de poliția cehă pentru motivul că vehiculul ar fi fost implicat într-un furt comis în Franța. În urma acestei indisponibilizări, vehiculul respectiv nu a fost restituit către QE și IJ, ci a fost pus sub sechestru judiciar la Okresní soud v Českých Budějovicích (Tribunalul Districtual din České Budějovice, Republica Cehă), ținând seama de faptul că, în cadrul unei proceduri anterioare, DP și EB, doi rezidenți francezi, își revendicaseră de asemenea dreptul asupra acestuia.

15 QE și IJ au introdus la această instanță o cerere de restituire a bunului aflat sub sechestru judiciar. Întrucât într-un asemenea caz este necesar, potrivit dreptului ceh, consimțământul tuturor persoanelor interesate, QE și IJ au formulat de asemenea o cerere prin care se solicita instanței

menționate să adopte o decizie de suplinire a consimțământului lui DP și al lui EB în vederea acestei restituiri. Această cerere le-a fost notificată lui DP și lui EB, care nu au prezentat observații în termenul acordat în acest scop.

16 Instanța sesizată, ca instanță de prim grad, și-a declinat competența internațională de a soluționa cererea în scopul suplinirii consimțământului, considerând în esență că această competență nu poate fi stabilită decât în temeiul articolului 26 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1215/2012, dar că DP și EB, în calitate de pârâți, nu s-au înfățișat la instanța respectivă.

17 Sesizată în apel de QE și IJ, Krajský soud v Českých Budějovicích (Curtea Regională din České Budějovice, Republica Cehă) a confirmat, prin ordonanța din 5 noiembrie 2021, decizia instanței de prim grad.

18 QE și IJ au formulat recurs împotriva acestei decizii la Nejvyšší soud (Curtea Supremă, Republica Cehă), care este instanța de trimitere, susținând că procedura având ca obiect suplinirea consimțământului este o procedură specială care nu decurge dintr-un raport de drept material între părți, astfel încât dispozițiile Regulamentului nr. 1215/2012 nu își găsesc aplicarea.

19 Instanța de trimitere apreciază că anumite considerații permit să se conchidă că procedura având ca obiect suplinirea consimțământului pentru ridicarea sechestrului intră în sfera noțiunii de „materie civilă și comercială”, în sensul articolului 1 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1215/2012, și, în consecință, în domeniul de aplicare material al acestuia din urmă. Astfel, obiectul punerii sub sechestru este de a înlătura, în cadrul unei acțiuni civile, orice îndoială cu privire la problema de a ști căreia dintre persoanele în cauză îi poate fi restituit obiectul în temeiul unui drept de proprietate sau al unui alt drept. În plus, această procedură, care este de natură contradictorie, este guvernată de norme de procedură civilă, mai precis de cele referitoare la procedurile judiciare speciale.

20 Instanța de trimitere arată însă că există îndoieli cu privire la aplicabilitatea Regulamentului nr. 1215/2012 din cauza caracterului incidental al procedurii în cauză. Astfel, în pofida faptului că procedura de punere sub sechestru și procedura având ca obiect suplinirea consimțământului pentru ridicarea sechestrului sunt două proceduri de natură diferită, existența celei de a doua proceduri depinde în mare măsură de procedura de punere sub sechestru.

21 După ce a amintit că competența instanțelor cehe de a soluționa procedurile de punere sub sechestru se întemeiază pe exercitarea unor prerogative de putere publică de către organele de urmărire penală, instanța de trimitere stabilește o paralelă cu Hotărârea din 18 septembrie 2019, Riel (C-47/18, EU:C:2019:754), în care Curtea a statuat că acțiunea în constatarea existenței unei creanțe în scopul înregistrării acesteia în cadrul unei proceduri de insolvență derivă direct dintr-o procedură de insolvență, este strâns legată de aceasta și își are originea în dreptul procedurilor de insolvență.

22 Pe de altă parte, instanța de trimitere subliniază că, în cazul în care s-ar admite că competența internațională în privința procedurilor de suplinire a consimțământului pentru ridicarea sechestrului este stabilită potrivit normelor de competență prevăzute de Regulamentul nr. 1215/2012, părțile din procedura de punere sub sechestru ar putea fi incitate să dezvolte comportamente strategice, în sensul că anumite părți din procedură ar rămâne pasive și ar aștepta să fie chemate în judecată în fața instanței de la domiciliul lor în temeiul regulii generale prevăzute la articolul 4 din acest regulament.

23 Îndoielile instanței de trimitere privesc de asemenea interpretarea articolului 8 punctul 2 din Regulamentul nr. 1215/2012 privind normele de competență aplicabile în materie de cerere de intervenție, în special ca urmare a faptului că mai multe versiuni lingvistice ale acestei dispoziții se referă la noțiunea de „parte terță” și de „[cerere] care implică părți terțe”.

24 În cazul unui răspuns afirmativ la întrebarea dacă procedura de suplinire a consimțământului la ridicarea sechestrului se încadrează în noțiunea de „materie civilă și comercială”, în sensul articolului 1 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1215/2012, instanța de trimitere ridică, așadar, problema dacă este posibil să se interpreteze articolul 8 punctul 2 din acest regulament în sensul că este aplicabil într-o asemenea procedură.

25 În aceste condiții, Nejvyšší soud (Curtea Supremă) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„(1) Articolul 1 alineatul (1) din Regulamentul [nr. 1215/2012] trebuie interpretat în sensul că o procedură având ca obiect suplinirea consimțământului pârâtului pentru ridicarea sechestrului asupra unui obiect, care este o procedură incidentală în raport cu procedura de sechestru judiciar inițiată prin plasarea sub sechestru a obiectului indisponibilizat de organele de urmărire penală, se încadrează în noțiunea de «materie civilă și comercială», în sensul acestei dispoziții?

(2) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, articolul 8 punctul 2 din [Regulamentul nr. 1215/2012] trebuie interpretat în sensul că o cerere de suplinire a consimțământului la ridicarea sechestrului asupra unui obiect, formulată de una dintre părțile din procedura de punere sub sechestru a obiectului în litigiu împotriva unei alte părți din această procedură, este o cerere în sensul acestei dispoziții?”

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima întrebare

26 Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 1 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie interpretat în sensul că noțiunea de „materie civilă și comercială”, în sensul acestei dispoziții, include o acțiune având ca obiect suplinirea consimțământului pârâtului în cadrul unei cereri de ridicare a sechestrului asupra unui obiect, în condițiile în care această acțiune este o procedură incidentală în raport cu procedura de punere sub sechestru a obiectului indisponibilizat de organele de urmărire penală.

27 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, în măsura în care Regulamentul nr. 1215/2012 abrogă și înlocuiește Regulamentul nr. 44/2001, care a înlocuit, la rândul său, Convenția de la Bruxelles, interpretarea dată de Curte dispozițiilor acestor din urmă instrumente juridice este valabilă și pentru Regulamentul nr. 1215/2012 atunci când dispozițiile respective pot fi calificate ca „echivalente” (Hotărârea din 30 iunie 2022, Allianz Elementar Versicherung, C-652/20, EU:C:2022:514, punctul 20 și jurisprudența citată).

28 Aceasta este situația articolului 1 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1215/2012, potrivit căruia acest regulament „se aplică în materie civilă și comercială, indiferent de natura instanței […]”, în măsura în care această dispoziție este echivalentă cu articolul 1 alineatul (1) din Regulamentul nr. 44/2001 și cu articolul 1 alineatul (1) primul paragraf prima teză din Convenția de la Bruxelles.

29 Conform unei jurisprudențe constante, pentru a asigura, în măsura posibilului, egalitatea și uniformitatea drepturilor și a obligațiilor care decurg din Regulamentul nr. 1215/2012 pentru statele membre și pentru persoanele interesate, noțiunea de „materie civilă și comercială” nu trebuie interpretată ca reprezentând o simplă trimitere la dreptul intern al unuia sau al altuia dintre statele în cauză. Această noțiune trebuie considerată ca fiind o noțiune autonomă, care trebuie interpretată prin raportare, pe de o parte, la obiectivele și la sistemul regulamentului menționat și, pe de altă parte, la principiile generale care se desprind din ansamblul sistemelor juridice naționale (a se vedea în acest sens Hotărârea din 7 mai 2020, Rina, C-641/18, EU:C:2020:349, punctul 30 și jurisprudența citată, precum și Hotărârea din 16 iulie 2020, Movic și alții, C-73/19, EU:C:2020:568, punctul 33).

30 În această privință, reiese din jurisprudența Curții că, deși anumite litigii dintre o autoritate publică și o persoană de drept privat pot intra în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1215/2012, atunci când acțiunea în justiție privește acte îndeplinite *iure gestionis*, situația este diferită atunci când autoritatea publică acționează în exercitarea puterii publice (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 octombrie 2021, TOTO și Vianini Lavori, C-581/20, EU:C:2021:808, punctul 37, precum și jurisprudența citată, și Hotărârea din 22 decembrie 2022, Eurelec Trading, C-98/22, EU:C:2022:1032, punctul 21, precum și jurisprudența citată).

31 Astfel, manifestarea unor prerogative de putere publică de către una dintre părțile din litigiu, prin exercitarea de către aceasta a unor puteri exorbitante în raport cu normele de drept comun aplicabile în relațiile dintre particulari, exclude un asemenea litigiu din „materia civilă și comercială” în sensul articolului 1 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1215/2012 (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 octombrie 2021, TOTO și Vianini Lavori, C-581/20, EU:C:2021:808, punctul 38, precum și jurisprudența citată, și Hotărârea din 22 decembrie 2022, Eurelec Trading, C-98/22, EU:C:2022:1032, punctul 22, precum și jurisprudența citată).

32 Pentru a determina dacă o materie intră sau nu sub incidența noțiunii de „materie civilă și comercială”, în sensul articolului 1 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1215/2012 și, pe cale de consecință, în domeniul de aplicare al acestui regulament, trebuie să se identifice raportul juridic existent între părțile din litigiu și obiectul acestuia sau, alternativ, să se examineze temeiul și modalitățile de exercitare a acțiunii formulate (Hotărârea din 6 octombrie 2021, TOTO și Vianini Lavori, C-581/20, EU:C:2021:808, punctul 36, precum și jurisprudența citată, și Hotărârea din 22 decembrie 2022, Eurelec Trading, C-98/22, EU:C:2022:1032, punctul 23, precum și jurisprudența citată).

33 Deși revine instanței de trimitere sarcina de a efectua această apreciere, pare totuși util ca, în lumina observațiilor care i-au fost prezentate, Curtea să facă anumite precizări cu privire la elementele susceptibile să fie luate în considerare.

34 Astfel, Curtea a statuat deja că intră sub incidența noțiunii de „materie civilă și comercială” un litigiu între două întreprinderi într-o procedură de ridicare a unei popriri privind furnizarea de carburanți pentru nevoile unei operațiuni militare, din moment ce finalitatea publică a anumitor activități nu constituie, în sine, un element suficient pentru a califica aceste activități ca fiind îndeplinite *iure imperii* (a se vedea în acest sens Hotărârea din 3 septembrie 2020, Supreme Site Services și alții, C-186/19, EU:C:2020:638, punctele 65 și 66). Curtea a considerat însă că nu aceasta este situația unei cereri prin care se urmărește obținerea competenței de a stabili existența unor încălcări viitoare printr-un simplu proces-verbal întocmit de un funcționar al autorității publice în cauză, întrucât o astfel de cerere privește în realitate puteri exorbitante în

raport cu normele de drept comun aplicabile în relațiile dintre particulari (Hotărârea din 22 decembrie 2022, Eurelec Trading, C-98/22, EU:C:2022:1032, punctul 25 și jurisprudența citată).

35 În speță, din decizia de trimitere reiese că acțiunea având ca obiect suplinirea consimțământului la ridicarea sechestrului judiciar constituie o procedură care permite să se suplinească acordul deficitar al pârâtului la cererea de ridicare a sechestrului cu o hotărâre judecătorească, pentru a determina persoana căreia trebuie să îi fie restituit bunul sechestrat de autoritatea judiciară.

36 Așa cum precizează instanța de trimitere, această acțiune, al cărei temei se regăsește în procedura de indisponibilizare, dispusă de organele de urmărire penală, și de punere sub sechestru a bunului în cauză, constituie o condiție prealabilă necesară pentru ridicarea sechestrului judiciar și pentru predarea bunului.

37 Rezultă că, atât în raport cu obiectul, cât și cu temeiul său, procedura având ca obiect suplinirea consimțământului este indisociabil legată de indisponibilizarea bunului în cauză de către organele de urmărire penală și de punerea sub sechestru subsecventă, astfel încât nu poate fi examinată făcându-se abstracție de aceste proceduri.

38 Or, decizia de indisponibilizare a unui bun în cadrul unei proceduri penale și punerea sub sechestru judiciar subsecventă constituie emanații caracteristice puterii publice, în special prin faptul că sunt decise în mod unilateral de organele de urmărire penală și sunt obligatorii pentru părțile în discuție în litigiu.

39 Un litigiu de această natură își are originea, astfel, în manifestarea prerogativelor de autoritate publică de către una dintre părțile din litigiu, ca urmare a exercitării de către aceasta a unor puteri exorbitante în raport cu normele de drept comun aplicabile în relațiile dintre particulari (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 februarie 2007, Lechouritou și alții, C-292/05, EU:C:2007:102, punctul 34).

40 Rezultă de aici că o acțiune în suplinirea consimțământului, în măsura în care constituie o procedură incidentală în raport cu punerea sub sechestru judiciar a bunului indisponibilizat de organele de urmărire penală, trebuie considerată de asemenea ca încadrându-se într-o manifestare a exercitării puterii publice.

41 În această privință, Curtea a statuat deja că, deși, prin obiectul său, un litigiu este exclus din domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1215/2012, existența unei chestiuni preliminare cu privire la care trebuie să se pronunțe instanța pentru a soluționa acest litigiu nu poate, oricare ar fi conținutul acestei chestiuni, să justifice aplicarea regulamentului menționat (a se vedea în acest sens Hotărârea din 25 iulie 1991, Rich, C-190/89, EU:C:1991:319, punctul 26).

42 De altfel, ar fi contrar principiului securității juridice, care constituie unul dintre obiectivele Regulamentului nr. 1215/2012, ca aplicabilitatea acestui regulament să poată varia în funcție de existența unei chestiuni preliminare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 mai 2003, Préservatrice foncière TIARD, C-266/01, EU:C:2003:282, punctul 42).

43 O astfel de interpretare nu poate fi repusă în discuție nici de faptul că această procedură prealabilă se desfășoară între particulari, în lipsa organelor de urmărire penală, că procedura este de natură contradictorie și că modalitățile de exercitare sunt reglementate de norme de procedură civilă.

44 Astfel, faptul că solicitantul ridicării sechestrului judiciar acționează în temeiul unei acțiuni care își are originea într-un act de putere publică este suficient pentru ca această procedură să fie considerată, indiferent de natura normelor procedurale urmate, ca fiind exclusă din domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1215/2012. Împrejurarea că acțiunea introdusă la instanța de trimitere este prezentată ca având un caracter civil în măsura în care urmărește să stabilească cui trebuie restituit obiectul indisponibilizat și pus sub sechestru este, în consecință, lipsită de relevanță (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 februarie 2007, Lechouritou și alții, C-292/05, EU:C:2007:102, punctul 41, precum și jurisprudența citată).

45 Având în vedere cele de mai sus, trebuie să se răspundă la întrebarea adresată că articolul 1 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie interpretat în sensul că noțiunea de „materie civilă și comercială”, în sensul acestei dispoziții, nu include o acțiune având ca obiect suplinirea consimțământului pârâtului în cadrul unei cereri de ridicare a sechestrului asupra unui obiect, în condițiile în care această acțiune este o procedură incidentală în raport cu procedura de punere sub sechestru a obiectului indisponibilizat de organele de urmărire penală.

Cu privire la a doua întrebare

46 Având în vedere răspunsul dat la prima întrebare, nu este necesar să se răspundă la a doua întrebare.

Cu privire la cheltuielile de judecată

47 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a șaptea) declară:

Articolul 1 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială

trebuie interpretat în sensul că

noțiunea de „materie civilă și comercială”, în sensul acestei dispoziții, nu include o acțiune având ca obiect suplinirea consimțământului pârâtului în cadrul unei cereri de ridicare a sechestrului asupra unui obiect, în condițiile în care această acțiune este o procedură incidentală în raport cu procedura de punere sub sechestru a obiectului indisponibilizat de organele de urmărire penală.

Semnături